

Předrozbřeskové

Oksana Stomina

báseň

2 min

Napůl ve spánku na křižovatce dne a noci,
Před přibytím sem, před tím než otevřu oči,
Snažím se rozpomenout, kde se dnes probudíme
A proč se cítím tak osaměle a tak bez domova.

Rozumím, že to o válce, to není sen ani noční můra.
Krátce se Boha zeptám, za co je ten trest shůry,
A zase od něj nepřijde odpověď
Postavím se na nohy. Podlaha klouže jak led.

Praskne jak sklo pod váhou mého zármutku.
Kde se dnes budu toulat, kde spustím svou kotvu,
Je mi to lhostejné, kupodivu mě to nezajímá,
Nepomůže mi ani ranní káva,
Takže ke snídani teď mívám noviny.
Čtu je, nedokážu strávit ani polovinu.

Charkov a Sumy, Vinnycja a Oděsa...
Bože, vážně to vidíš ze svých nebes? A?
Proč nezastavíš konečně tuto hordu nepřátel?
Vždyť jsi, Bože, mocnější než ďábel?
Slyšíš? Promluv si s námi, Bože! Kde jsi Ty?
Víš, že rakety teď mají křídla?
Střely s plochou dráhou letu, okřídlené jak ptáci.

Přilétávají do domovů, zabíjejí.
Prostě vraždí. Dospělé, staré, malé děti...
Přilétají ráno nebo až k večeru,

Někdy po obědě a uprostřed noci...

Proto jsi přeci křídla nestvořil, otče?

Poslouchám, jak mi mezi žebry něco tluče.

Chci se uvolnit. Ale to nejde.

Rozčesávám šediny, prohlížím své vrásčité líce,

Odpusť mi to, Bože, celá jsem teď o válce.